

kunnen ze het niet aan het op te frissen. Gij kunt niet missen. Vaarwel. Komt Gij van ver ?"

"Niet ver."

"Maar Gij zijt Galileër ?"

"Ja."

"En zij ? Zijt Gij gekomen voor het Feest ?"

"Het zijn vrienden. Vaarwel, man. De vrede zij met u." Jezus verlaat de babbelaar, die niet meer haastig is. En Hij gaat Zijn weg gevolgd door de apostelen.

Zij bereiken het... pleintje : een kleine oppervlakte zeer modderige grond, met in het midden een hoge jonge eik, die zonder enige hindernis opgeschoten is en waarschijnlijk zeer nuttig is in de zomer. Voor de tijd van het jaar veroorzaakt hij enkel melancholie, want hij hangt over de arme huizen, en dik en donker als hij is, belemmert hij het licht en de zonneshijn.

Het huis van Marian is het armste. Het is groot en laag, maar volledig verwaarloosd ! De voordeur is vol lapjes die de versplinterde delen bedekt van het zeer oude hout. Het kleine venster heeft geen bedekking en toont een zwart hol als een ledige oogkas.

² Jezus klopt op de deur. Een klein meisje van ongeveer tien jaar oud dat er bleek uitziet, met ongekamd haar en rode ogen, doet open. "Zijt gij Marian's kleindochter ? Zeg aan de oude moeder dat Jezus hier is.

Het kleine meisje roept en loopt weg roepend met volle stem. De oude vrouw haast zich naar vòòr gevolgd door zes kinderen, samen met het voorgaande meisje. De grootste schijnt haar tweelingsbroer te zijn; de laatsten, twee kleine kinderen, blootvoets en met verwilderde blik, hangen aan het kleed van de oude vrouw, en zij kan ternauwernood gaan.

O ! Gij zijt gekomen ! Kinderen, vereer de Messias ! Gij zijt welgekomen in mijn arm huis. Mijn dochter is stervende... Ween niet, kinderen, laat ze jullie niet horen. Arme schepselen ! de meisjes zijn uitgeput door het waken aan haar bedsponde, want ik doe alles, maar ik kan 's nachts niet meer waken, want ik word overvallen door slaap en val op de grond. Ik heb sinds maanden niet meer in mijn bed geslapen. Nu slaap ik op een stoel, zodat ik bij haar en de meisjes ben. Maar ze zijn zeer jong en lijden van uitputting. De jongens verzamelen hout om het vuur brandend te houden en zij verkopen wat om brood te kopen. Zij zijn versleten, arme kleinkinderen ! Maar het is niet het werk dat ons doodt, maar wel het haar zien sterven... Ween niet. Nu hebben wij Jezus."

"Ja, ween niet. Uw moeder zal genezen, uw vader zal terugkomen, jullie zullen niet zoveel uitgaven hebben en niet zo hongerig zijn. Zijn deze twee de laatsten?"

"Ja, Heer. Hoewel een zwak schepsel had zij driemaal tweelingen... en haar borst werd ziekelijk."

"Sommigen hebben er te veel gekregen en anderen geen" gromt Petrus in zijn baard en hij neemt een kleine in zijn armen en geeft het een appel om het rustig te houden. En terwijl de andere kleine ook er een vraagt en Petrus het voldoet, ³ gaat Jezus met de oude vrouw naar de ingang van de tuin, gaat dan de trappen op en komt in de kamer waar een jonge magere vrouw ligt te kreunen.

"Jerusa, de Messias is hier. Nu zult gij niet meer lijden. Kunt gij zien dat Hij werkelijk gekomen is? Izaak vertelt nooit geen leugens. En hij heeft het mij gezegd. Kunt gij geloven vermits Hij hier is, dat Hij u kan genezen?"

"Natuurlijk, goede moeder. Ja, Heer. Maar indien Gij mij niet kunt genezen, laat mij tenminste sterven. Ik heb vreselijke pijn in mijn borst. De monden van mijn kinderen, aan wie ik zoete melk gaf, hebben mij vuur en bitterheid teruggegeven. Ik lijd zoveel, Heer! En ik kost zo veel! Mijn man werkt ver van hier om brood voor ons te verdienen. Mijn oude moeder is versleten. Ik sterf... Wat zal er van mijn kinderen geworden als ik dood ben van mijn ziekte en zij van uitputting en ontberingen?"

"God is er voor de vogeltjes en ook voor de kinderen van de mens. Gij zult niet sterven. Doet het u hier zoveel pijn?" Jezus maakt het gebaar door Zijn hand te leggen op de met winden bedekte borst.

"Raak me niet aan! Vermeerder mijn pijn niet!" roept de zieke vrouw.

Maar Jezus legt Zijn dunne hand lief op de verhitte mama. "Gij hebt werkelijk een vuur erin, arme Jerusa. Moederliefde is vuur geworden in uw borst. Maar gij draagt uw man en uw kinderen geen wrok toe, is het niet?"

"O! Waarom zou ik? Hij is goed en heeft mij altijd bemind. Wij hielden van elkaar met wijze liefde, en onze liefde bloeide in kinderen... En zij...! Ik ben bedroefd ze te verlaten, maar... Heer! Maar het vuur neemt af! Moeder! Moeder! Het is alsof een engel lucht uit de hemel blaast over mijn foltering! O! Hoe vredig! Neen, neem Uw hand niet weg, Heer. Integendeel, duw harder. O! Hoe sterk! Wat een vreugde! Kinderen! Mijn kinde-

ren hier, ik wil ze hier ! Dina ! Ozias ! Anna ! Sheba ! Melchi ! David ! Judas ! Hier ! Hier ! Uw mama sterft niet meer ! O !..." De jonge vrouw keert zich om op haar kussens wenend van vreugde terwijl de kinderen zich naar binnen haasten en de oude vrouw, op haar knieën, niets anders vindend in haar vreugde, de zang aanheft van Azarias in de vuuroven en het zingt met de bevende stem van een diep bewogen oude vrouw.

"Ah ! Heer ! Wat kan ik doen voor U ! Ik heb niets om U te eren !" zegt zij tenslotte.

Jezus richt haar op en zegt : "Sta Mij enkel toe hier te blijven, want Ik ben moe. En zeg het aan niemand. De wereld houdt niet van Mij. Ik moet voor enige tijd weggaan. Ik vraag u trouw te zijn aan God en te zwijgen. Gij, de jonge moeder, de kinderen."

"O ! vrees niet ! Niemand bezoekt arme mensen ! Gij kunt hier blijven zonder te vrezen gezien te worden. De farizeeërs, he ? Maar... voor het eten ? Ik heb enkel een klein brood..."

Jezus roept Iscariot en zegt hem : "Neem wat geld en ga kopen wat nodig is. Wij zullen eten en rusten met die brave mensen tot de avond. Ga en wees rustig." Dan richt Hij zich tot de genezen vrouw : "Doe uw winden af, sta op en help uw moeder en verheug u. God verleent u de genade uit barmhartigheid omwille van uw deugden als vrouw. Wij zullen ons brood samen breken want de Allerhoogste Heer is vandaag in uw huis en wij moeten het met grote vreugde vieren." En Jezus gaat buiten en vervoegt Judas die zal vertrekken. "Koop veel, zodat ze genoeg hebben voor enkele dagen. Terwijl wij bij Lazarus zijn zal ons niets ontbreken."

"Ja, Meester. En, als Gij het mij toestaat... Ik heb zelf wat geld. Ik deed een gelofte om U van Uw vijanden te bevrijden. Ik zal er brood mee kopen. Het is beter het te geven aan die broers in God dan aan die begerige mensen in de Tempel. Staat Gij het mij toe ? Goud is voor mij altijd een slang geweest. Ik wil niet onder zijn bekoorlijkheid lijden. Want ik voel me zo goed nu dat ik goed ben. Ik voel me vrij. En ik ben gelukkig."

"Doe zoals ge wenst, Judas. En moge de Heer u vrede geven."

Jezus gaat naar Zijn leerlingen, terwijl Judas buitengaat en alles eindigt.

EEEEEE 00000 EEEEEE 00000 EEEEEE 00000 EEEEEE

glad, en eindigend op een groot kwastje in haar nek dat mij dezelfde indruk geeft. Zij kijkt ondervragend rond, aangetrokken door de trillende kreten van de vrouwen en de hosanna's van de mannen. Dan glimlacht zij minachtend, als zij ziet dat zij naar een arme man toegaan die zelfs geen ezel heeft om te rijden en naast gasten loopt zoals hij, die zelfs minder bekoorlijk zijn dan hij. Zij haalt haar schouders op en met een vervelend gebaar gaat zij weg, gevolgd, als door honden, van een groep veelkleurige stelfloppers, waaronder twee witte ibissen en veelkleurige flamingo's, alsook twee reigers, zo rood als vuur, met kleine bevende zilverachtige kronen op hun kop, het enige witte deel van hun prachtige goudgevlamde pluimen.

Jezus kijkt haar een ogenblik aan, dan luistert Hij terug naar een grote oude man... die zou willen dat zijn benen niet zo zwak zijn als zij zijn. Jezus liefkoost hem en moedigt hem aan... geduldig te zijn, want weldra zal het lente er zijn en met de prachtige aprilse zonneshijn zal hij zich sterker voelen.

² Maximinus komt aan, enkele meter vòòr Lazarus. "Meester... Simon zegde mij... dat Gij naar zijn huis ging... Spijtig voor Lazarus... maar naar verluidt..."

"Wij zullen er later over spreken. O ! Mijn vrienden !" Jezus haast zich naar Lazarus, die verlegen schijnt, en hem kust op zijn wang. Intussen hebben ze een laan bereikt die naar een huisje leidt gelegen tussen de boomgaard van Lazarus en die van andere mensen.

"Gij wenst dus werkelijk naar het huis van Simon te gaan ?"

"Ja, vriend. Ik heb al Mijn leerlingen bij Mij en verkies het zo..."

Lazarus aanvaardt de beslissing maar antwoordt niet. Hij keert zich enkel rond naar een kleine menigte die hen volgt en zegt : "Ga. De Meester heeft rust nodig."

Nu zie ik hoe machtig Lazarus is. Ze buigen allen bij zijn woorden en trekken zich terug terwijl Jezus hen vriendelijk groet : "Vrede zij jullie. Ik zal hen laten weten wanneer Ik zal spreken."

"Meester" zegt Lazarus, nu dat zij alleen zijn aan de kop van de leerlingen die spreken met Maximinus enkele meter erachter. "Meester", Marta weent bittere tranen. Daarom is zij niet gekomen. Maar zij zal later komen. Ik ween enkel in mijn hart. Maar wij zegden : "Het is passend. Indien wij geweten hadden dat zij ging komen... Maar zij komt nooit voor de feestdagen... Echt... wanneer komt zij ooit ?... Ik zeg : De duivel heeft haar precies hier gedreven vandaag."

"De duivel ? En waarom niet haar engel bij Gods bevel ?

Maar gij moet Mij geloven, zelfs indien zij hier niet zou zijn, zou Ik nog naar het huis van Simon gegaan zijn."

"Waarom, Heer ? Hadt Gij geen vrede in mijn huis ?"

"Zoveel vrede dat het na Nazaret voor Mij de dierbaarste plaats is. Maar zeg Mij : Waarom zegdet gij tot Mij : 'Kom weg van het Heldere Water' ? Omwille van de naderende hinderlaag. Is het niet ? Welaan dan, Ik verplaats Mij in het land van Lazarus, maar Ik stel Lazarus niet in de situatie beledigd te worden in zijn eigen huis. Denkt gij dat zij u zouden eerbiedigen ? Om Mij te vertrappen zouden zij op de Heilige Ark trappen... Laat Mij doen zoals Ik wens. Tenminste voor de tijd dat wij zijn. Daarna zal Ik komen. In elk geval niets verbiedt Mij Mijn maaltijden met u te nemen en niets weerhoudt u bij Mij te komen. Maar maak dat zij zeggen : 'Hij is in het huis van een van Zijn leerlingen'."

"En ben ik er geen ?"

"Gij zijt Mijn vriend, wat meer is dan een leerling voor iemands hart. Het is een andere zaak voor slechte mensen. Laat Mij doen zoals Ik wens. Lazarus, dit huis is het uwe... maar het is niet uw huis. Het prachtige rijke huis van de zoon van Teofilus. En dat is zeer belangrijk voor pedante mensen."

"Gij zegt dat het zo is... maar het is omwille... het is omwille van haar. Ik had mij bijna overtuigd haar te vergeven... maar indien zij oorzaak is dat Gij weggaat, op mijn woord, ik zal haar haten..."

"En gij zult Mij volledig verliezen. Verzaak onmiddellijk die gedachte, of gij verliest Mij onmiddellijk... Hier is Marta. Vrede zij u, Mijn lieve hotelhoudster."

"O ! Heer !" Marta weent geknield. Zij heeft de sluier neergelaten die op haar haar lag dat opgemaakt was in de vorm van een diadeem, zodat de vreemdelingen haar tranen niet zouden zien. Maar zij denkt niet ze te verbergen voor Jezus.

"Waarom die tranen ? Werkelijk, gij verspilt ze ! Er zijn zoveel redenen om te wenen, en iets waardevol te maken met tranen. Maar daarom wenen ! O ! Marta ! Gij schijnt niet meer te weten Wie Ik ben ! Gij weet dat Ik enkel het uitwendig voorkomen heb van een mens. Mijn hart is goddelijk en het klopt als iets goddelijks. Vooruit. Sta op en kom in huis... en wat haar betreft... laat haar alleen. Zij is haarzelf niet. Het is hij die haar in bezit heeft die haar een instrument maakt van verontrusting. Maar hier is Iemand die sterker is dan haar meester. De strijd is nu rechtstreeks tussen Mij en hem. Gij moet bidden, vergeven, geduld hebben en

geloven. Niets anders.

Zij gaan in het huisje, dat vierkantig is, omgeven door een veranda dat er langer doet uitzien. Er zijn vier kamers binnen, verdeeld door een kruisvormige gang. De gebruikelijke uitwendige trap leidt naar het dak van de veranda dat daarom een terras wordt en toegang geeft tot een zeer grote zaal, zo breed als het huis. Eens werd het zeker gebruikt als opslagkamer maar nu is het net en volledig leeg.

Simon, die naast zijn oude dienstknecht is, wiens naam ik hoor Jozef noemen, ontvangt de gasten en zegt : "Gij zoudt hier tot het volk kunnen spreken, of Uw maaltijd nemen... als Gij het wenst."

"Wij zullen erover nadenken. Ga intussen en zeg aan de anderen dat het volk mag komen na de maaltijd. Ik zal de goede mensen hier niet ontgoochelen!"

"Waar zal ik hen zeggen te gaan ?"

"Hier. De dag is zacht. De plaats is beschut tegen de winden. De kale boomgaard zal niet beschadigd worden indien de mensen erin komen. Ik zal hier tot hen spreken vanaf het terras. Gij moogt gaan."

³ Lazarus wordt alleen gelaten met Jezus. Marta, die voor zoveel mensen moet voorzien, is terug de 'goede hotelhoudster' geworden en werkt beneden met het dienstpersoneel en de apostelen om tafels en bedden in gereedheid te brengen.

Jezus legt een arm rond Lazarus' schouders en leidt hem buiten de grote zaal. Zij wandelen op het terras dat het huis omgeeft in de heerlijke zonneschijn die de dag aangenaam maakt en van boven gaat Jezus het werk na van het dienstpersoneel en de leerlingen en glimlacht op Marta die gaat en komt en naar Hem opziet. Hoewel zij er ernstig uitziet is zij niet zo helemaal ontgaan als voordien. Hij kijkt ook naar het prachtige gezicht rond de plaats en met Lazarus vernoemt Hij verscheidene plaatsen en mensen en ten slotte vraagt Hij plots : "En zo was de dood van Doras als een stok gerookt in een slangennest ?"

"O ! Meester ! Nicodemus vertelde mij dat een samenkomst van het Sanhedrin nooit zo hevig was voordien !"

"Wat heb Ik het Sanhedrin aangedaan om zo geweldig in de war te zijn gestuurd ? Doras stierf een natuurlijke dood gedood door zijn wraak, in tegenwoordigheid van een aanzienlijke menigte. Ik stond niemand toe te kort te schieten aan eerbied voor zijn lijk. Zo..."

"Gij hebt gelijk. Maar zij... zijn buiten zichzelf van vrees. En..."

Weet Gij dat zij zegden dat zij U moesten betrappen op het begaan van een zonde zodat zij U konden doden ?"

"Welnu, in dat geval trek het u niet aan ! Zij zullen moeten wachten tot het uur van God !"

"Maar Jezus ! Weet Gij over wie wij spreken ? Weet Gij waartoe Farizeeërs en schriftgeleerden bekwaam zijn ? Weet Gij waaraan Anna's ziel gelijkt ? Weet Gij wie zijn afgevaardigde is ? Weet Gij... Wat ben ik aan het zeggen ? Natuurlijk weet Gij het ! Zo is het helemaal nutteloos voor mij U te zeggen dat zij een zonde willen uitvinden om in staat te zijn U te kunnen beschuldigen."

"Zij hebben dat reeds gevonden. Ik heb reeds meer gedaan dan wat nodig is. Ik heb tot Romeinen, tot publieke vrouwen gesproken... Ja. Tot *prostituées*, Lazarus. Een van hen, kijk zo niet bevreesd naar Mij, ...een ervan komt altijd naar Mij luisteren en men gaf haar onderdak in een stal van uw rentmeester, op Mijn verzoek, om dicht bij Mij te zijn, want zij leefde in een varkensstal..."

Lazarus is verslagen van verbazing. Hij verroert niet. Hij kijkt naar Jezus alsof hij naar een schandalig, eigenaardig en verbazend iemand keek.

Jezus schudt hem glimlachend wakker : "Hebt gij de mammon gezien ?" vraagt Hij hem.

"Neen... Ik heb Barmhartigheid gezien. Maar... Ik begrijp, dezen van de Raad niet. En zij zeggen dat het een zonde is. Het is dus waar ! Ik dacht... O ! Wat hebt Gij gedaan ?"

"Mijn plicht, Mijn recht en Mijn verlangen : Ik probeer een ziel te redden die gevallen is. Zo kunt gij zien dat uw zuster niet het eerste slijk is dat Ik zal benaderen en waarover Ik Mij zal buigen. Noch zal zij de laatste zijn. Ik wens bloemen te zaaien en ze te doen groeien in het slijk : de bloemen van milddadigheid."

"O ! God ! Mijn God !... Maar... Meester, Gij hebt gelijk. Het is Uw recht, Uw plicht en Uw verlangen. Maar hyena's begrijpen dat niet. Zij zijn zulk onzuiver krenge dat zij niet rieken, dat zij de geur van lelies niet kunnen rieken. En ook waar die groeien, riekt het machtige krenge zonde en zij beseffen niet dat het komt van hun eigen stank... Ik smeed U. Blijf niet voor lange tijd op één plaats. Ga, ga rond, zonder hen de tijd te geven U te bereiken. Wees als een nachtvuur, dansend op de bloemenstengels, vlug, ontwijkend, verijdelend in zijn bewegingen. Doe dat. Niet uit lafheid maar uit liefde voor de wereld die U nodig heeft om te leven, om geheiligd te worden. Het verderf vermeerdert. Zet er heili-

ging tegenover... Verderf !... Hebt Gij de nieuwe burgervrouw gezien in Betanië ? Het is een Romeinse gehuwd met een Judeeër. Hij is ook onderhouder van de Wet. Maar zij is een afgodendienares en daar zij niet behoorlijk kon leven in Jeruzalem, omdat haar geburen kloegen over de dieren die zij hield, kwam zij naar hier. Haar huis is vol dieren die wij onzuiver beschouwen en... zij is de meest onreine van alle, want zij lacht ons uit en leeft in losbandigheid met... Ik ben niet in een positie om te kritiseren want... Maar ik zeg dat omdat er niemand een voet zet in mijn huis omwille van Maria, die zwaar op de familie weegt met haar zonde, maar zij gaan naar het huis van die vrouw. Zij staat goed opgeschreven bij Pontius Pilatus en leeft zonder haar man. Hij woont in Jeruzalem, zij is hier. En zo beweren zij, hij en zij, dat zij niet werelds worden door hier te komen en dat zij niet beseffen dat ze ontheiligd worden. Schijnheiligheid ! Zij leven tot aan hun nek in schijnheiligheid ! En weldra zullen zij erin versmoord liggen. De sabbat is de dag van het banquet... En zij zijn leden van de Raad ! Een van de zonen van Annas is de vurigste bezoeker."

"Ik heb haar gezien. Ja. Laat haar alleen. En laat hen alleen. Als de dokter een geneesmiddel bereidt, mengt hij de ingrediënten en het water schijnt gekleurd te worden, want hij schijdt ze en het water wordt troebel. Dan zetten de dode delen zich neer en het water wordt terug helder, hoewel het verzadigd is met de sappen van de heilzame ingrediënten. Dat gebeurt nu. Alles wordt gemengd en Ik werk met iedereen. Dan zullen de dode delen zich neerzetten en weggeworpen worden en de *levende delen* zullen actief blijven in de grote zee van het volk van Jezus Christus. Laat ons naar beneden gaan. Zij roepen ons."...

⁴ ...en het vizioen herneemt wanneer Jezus terug op het terras gaat om te spreken tot het volk van Betanië en de nabijgelegen dorpen, die zich verzameld hebben om naar Hem te luisteren.

"Vrede zij jullie.

Zelf indien Ik niets zou zeggen zou de wind Mijn woorden van liefde tot jullie voeren en van haat van de andere mensen. Ik weet dat jullie geprikkeld zijn want jullie zijn op de hoogte van de reden waarom Ik hier ben onder jullie. Maar laat het enkel een prikkel van vreugde zijn en zegen met Mij de Heer die gebruik maakt van het kwade om vreugde te geven aan Zijn kinderen, door de prikkel van het kwaad, Zijn Lam onder de lammeren te leiden, om Hem te redden van de wolven.

Zie hoe goed de Heer is. Zoals het water naar de zee vloeit, zo loopt een rivier en een stroom op de plaats waar Ik was. Een

stroom van minnende vriendelijkheid, een stroom van brandende bitterheid. De eerste was de liefde van jullie allen, van Lazarus en Marta tot de laatste inwoner in het dorp, de laatste was de oneerlijke haat van degene die niet bekwaam zijn het Goede te bereiken dat hen roept, het Goede beschuldigen het Kwade te zijn. En de rivier zegde : 'Kom, kom naar ons terug. Mogen onze golven U omringen, afzonderen en verdedigen. Mogen zij U geven wat de wereld U ontzegt'. De slechte stroom sist bedreigingen en wil doden met zijn gift. Maar wat is een stroom als die vergeleken wordt met een rivier, en wat vergeleken met de zee ? Niets. En het gift van de stroom werd tot niets herleid, want de rivier van uw liefde overstelpte het, en enkel de vriendelijkheid van uw liefde vloeide in de zee van Mijn liefde. Wat meer is, het maakte een goede omkeer, het bracht Mij tot jullie terug. Laat ons de Allerehoogste Heer erom danken."

Jezus' machtige stem klinkt door de kalme stille lucht. Jezus, schitterend in de zonneschijn, wuift en glimlacht vanaf het terras. Op de grond luistert het volk gelukzalig naar Hem : een bloesem van wezens richtten hun ogen op naar Hem en glimlachen om de harmonie van Zijn stem. Lazarus is bij Jezus, met Simon en Johannes. De anderen zijn verspreid onder de menigte. Ook Marta gaat naar boven en zit op de vloer aan Jezus' voeten, en kijkt naar haar huis, zichtbaar achter de boomgaard.

"De wereld behoort aan de slechte mensen. Het Paradijs aan de goede mensen. Dat is de waarheid en de belofte. Moge uw verzekerde kracht rusten op zulk een belofte. De wereld gaat voorbij, het Paradijs niet. Indien jullie het winnen door goed te zijn, zullen jullie er eeuwig van genieten. Alzo ? Waarom in de war geraken bij datgene wat slechte mensen doen ? Herinneren jullie Jobs klaagliederen ? Het zijn de eeuwige klaagliederen van degenen die goed zijn en verdrukt; want het vlees kermt, maar het moet niet kermen, en hoe meer het vertrappeld wordt, hoe meer het de vleugels van zijn wezen zou moeten doen rijzen in jubel tot de Heer.

Denken jullie dat zij die gelukkig schijnen, het zijn; door legale middelen en zelfs meer door illegale hebben zij overvloedige graanschuren, vaten vol tot aan de rand en kruiken overlopend van olie ? Neen. Zij smaken het bloed en de tranen van andere mensen onder al hun maaltijden, en hun bedden lijken bezet te zijn met doornen, zo fel voelen zij de wroeging. Zij beroven de armen en plunderen de wezen, zij beroven hun naaste om goederen te sparen, zij verdrukken die ondergeschikt is aan hen in macht en boosheid. Het heeft geen belang. Trek het u niet aan. Hun koninkrijk is van de-

ze wereld. Maar wat zal er overschieten bij hun dood ? Niets. Tenzij jullie wensen de stapel zo te noemen die zij zullen meenemen en waarmee ze voor God zullen verschijnen. Dat komt er niet op aan. Het zijn kinderen van de duisternis, opstandelingen van het Licht en zij zijn onbekwaam de schitterende paden te volgen van het Licht. Wanneer God de morgenster doet schijnen, noemen zij het de schaduw van de dood en als dusdanig denken zij dat zij besmet is en ze verkiezen te wandelen in de flikkering van hun vuil goud en haat, die enkel flikkeren omdat de dingen van de hel schijnen met het fosfor van de meren van eeuwig verderf..."

"Mijn zuster, Jezus... O !" Lazarus ziet Maria sluipend achter een haag van zijn boomgaard om zo dicht mogelijk te komen. Zij bukt zich terwijl zij gaat maar haar blond haar schijnt als goud tegen de donkere buks.

Marta wil rechtstaan. Maar Jezus drukt Zijn hand op haar hoofd en zij is verplicht te blijven waar zij is. Jezus spreekt luider.

"Wat zullen wij zeggen van dat ongelukkig volk ? God geeft hen tijd om boete te doen maar ze misbruiken die om te zondigen. Maar God verliest hen niet uit het zicht, zelfs indien het er de schijn van heeft. En het ogenblik komt dat, ofwel omwille van Gods liefde die hun harde harten doorboort, zoals een bliksemstraal in een rots dringt of omwille van de totale massa misdaden de golf van hun vuiligheid in hun keel en neusgaten voert - en zij walgen, tenminste walgen zij van de smaak en de stank die ook walgingwekkend zijn voor andere mensen en hun eigen harten vult - het ogenblik komt dat zij het verafschuwen en het gevoel gewaarworden goede wortel te verlangen in hun hart. Dan roept elke ziel : "Wie zal mij toestaan terug te keren naar de eerste tijden, toen ik een vriend was van God ? Toen Zijn licht in mijn hart scheen en ik in Zijn stralen wandelde ? Toen de verbaasde wereld zweeg voor mijn rechtvaardigheid en wie mij zag zegde dat ik gekwetst was ? De wereld verlangde naar mijn glimlach en mijn woorden werden ontvangen als de woorden van een engel en de harten van mijn verwanten klopten van fierheid in hun borst. En wat ben ik nu ? Ik ben een voorwerp van misprijzen voor jonge mensen, van verschrikking voor oudere mensen, ik ben het voorwerp van hun zangen en zij spuwen minachtend in mijn gelaat."

Waarlijk, zo spreekt op sommige ogenblikken de ziel van de zondaars, de zielen van de ware Jobs, want er is geen grotere ellende voor de mens dan Gods vriendschap en Zijn Koninkrijk voor altijd te verliezen. En zij moeten medelijden opwekken. Enkel medelijden. Het zijn arme zielen, die uit luiheid of lichtvaardigheid, de

eeuwige Bruidegom hebben verloren. 'Bij nacht, op mijn bed, zocht ik degene die mijn hart liefheeft. Ik zocht maar vond hem niet', Inderdaad in de duisternis kan men de Bruidegom niet onderscheiden, en de ziel, aangespoord door de liefde, gedachtenloos terwille van de geestelijke nacht waarin ze gewikkeld is, zoekt en verlangt verlichting te vinden voor haar foltering. En de ziel denkt het te vinden met gelijk welke liefde. Neen. *Er is maar één liefde van de ziel : God.* Deze zielen aangespoord door Gods liefde, dwalen rond zoekend naar liefde. Het had voor hen voldoende geweest te wensen het licht te bezitten en zij zouden de Liefde gehad hebben als gemaal. Zij dwalen rond als zieke mensen rondtastend voor liefde en zij vinden al de liefden, al de dwaze dingen dat men zo genoemd heeft, maar zij vinden de Liefde niet, want de Liefde is geen goud, plezier, macht, maar God.

Arme zielen ! Hadden zij minder lui geweest en hadden zij opgestaan bij de eerste uitnodiging van de eeuwige Bruidegom, van God die zegt : 'Volg Mij', van God die zegt : 'Doe open voor Mij', zij zouden de deur niet geopend hebben, in de uitbarsting van hun ontwakende liefde, wanneer de ontgoochelde Bruidegom reeds ver weg was en verdwenen was... En zij zouden de heilige opwelling niet ontheiligd hebben van de nooddrift aan liefde in een slik dat zelfs onreine dieren afkerig maakt, want het is zo nutteloos en bezaaid met triviale moeilijkheden, die geen bloemen waren maar doornen die folterden maar niet kroonden. Ook zouden zij de spottende woorden niet gekend hebben van de patrouillewacht, van geheel de wereld, die, zoals God, maar om tegengestelde redenen, de zondaar niet uit het oog verliest, maar hem opwacht om hem te bespotten en te kritiseren.

Arme geslagen zielen, beroofd en gewond door geheel de wereld ! Enkel God voegt zich niet bij zulk een meedogenloos, minachtend stenen-werpen. Maar Hij laat Zijn tranen vallen om de wonden te genezen en Zijn schepsel een diamanten kleed aan te trekken. *Altijd Zijn schepsel...* Enkel God... en Gods kinderen met de Vader. Laat ons de Heer zegenen. Hij wilde Mij naar hier doen terugkeren omwille van zondaars om hen te zeggen : 'Vergeef. Altijd vergeven. Maak dat elk slecht ding iets goeds worde en elke belediging een genade'. Ik zeg niet enkel tot jullie 'maak'. Ik zeg : Volg Mijn houding na. Ik bemin en zegen Mijn vijanden want door hen ben Ik in staat geweest naar jullie terug te komen, vrienden.

Vrede zij met jullie allen."

⁶ De vrouwen in de menigte wuiven met sluiers, de mannen met takken : daarna gaan allen langzaam weg na Jezus te hebben gegroet.

"Zullen zij mijn schaamteloze zuster gezien hebben?"

"Neen, Lazarus. Zij was wel verborgen achter de haag. Wij konden haar zien omdat wij hier van boven waren, de anderen konden haar niet zien."

"Zij had ons beloofd..."

"Waarom mocht zij niet komen? Is zij geen dochter van Abraham? Ik wil, Mijn broers, en jullie, Mijn leerlingen, te zweren dat jullie haar niets zullen laten verstaan. Laat haar alleen. Zal zij om Mij lachen? Sla er geen acht op. Zal zij wenen? Laat haar alleen. Wil zij blijven? Laat haar alleen. Zal zij willen weglopen? Laat haar alleen. Het geheim van de Verlosser en van de verlossers moet geduldig zijn, goed, volhardend en biddend. Niets anders. Elk gebaar is te veel in het geval van sommige ziekten... Vaarwel, vrienden. Ik blijf hier bidden. Elk van jullie mag naar zijn eigen werk gaan en moge God met u zijn."

En alles eindigt.

EEEE 0000 EEEE 0000 EEEE 0000 EEEE

135. - 19. HET WIJDINGSFEEST MET DE HERDERS IN HET HUIS VAN LAZARUS.

22 maart 1945.

¹ Het prachtig huis van Lazarus is deze avond uiterst schitterend. Het schijnt vuur te vatten, toe te schrijven aan het aantal lichten die binnen aangestoken zijn. En het licht spreidt zich uit naar buiten, in deze vroege nacht, van de hallen overstromend in de ingang en dan in de veranda, zich uitstrekkend om de kiezel van de paden te vergulden, de grassen en struiken van de bloembedden, strijdend met de gele zinnelijke klaarte van het maanlicht, en het overtreffend in de eerste kleine tuinen, terwijl verderop alles engelachtig wordt te wijten aan de zuiver zilveren mantel die de maan over alles werpt. Daarbij komt de stilte die de prachtige tuin omwikkelt, waar enkel de harpslag van de waterstraal van de visvijver kan gehoord worden, waar de rustige hemelse vrede schijnt te versterken van de maannacht, terwijl nabij het huis, veel vrolijke stemmen en het drukke lawaai, gemaakt door de verplaatsing van meubels en het dragen van schotels naar de tafels eraan herinnert dat de mens nog mens is en geen geest.

Marta verplaatst zich overal snel her en der in haar wijd, zedig, mooi, violetrood gewaad, en zij schijnt een bloem, een klokbloem of boterbloem fladderend tegen de purperen muren van de inkomhal of

tegen de muren van de eethall, die versierd zijn met kleine motieven en eruitzien als een tapijt.

Jezus, anderzijds, wandelt alleen en nadenkend nabij de visvijver en Hij schijnt verzonken in de afwisselend donkere schaduw van een hoge laurierboom, een echt reusachtige boom, en in het fosforescerend manelicht dat helderder en helderder wordt. Het is inderdaad zo helder dat de fonteinstraal eruitziet als een zilveren pluim die breekt in diamanten schilfers, die neervallen en verloren gaan in het zilverschijnend water van de fontein. Jezus houdt de wacht en luistert naar de woorden gefluisterd door het water in de nacht. Zijn geluid is zo zacht dat het een nachtegaal wekt in de dichte laurierboom en de vogel antwoordt op de lage harpslag van de waterdruppels met de hoge noot van een fluit, en dan zwijgt hij, alsof hij wachtte op het aangeven van de noot om zo te passen bij het water, en ten laatste, als de koning van de zang, begint hij zijn volmaakt melodieuze zachte vreugdehymne.

Jezus houdt op met wandelen verhinderend dat het ritselend gerucht van Zijn stappen de kalme vreugde van de nachtegaal zou storen, en ik denk, ook voor zichzelf, want Hij glimlacht met Zijn hoofd gebogen, een glimlach van pure vreugde. Wanneer de nachtegaal ophoudt met zingen na een zeer heldere noot die aangehouden wordt en gewijzigd is door stijgende tonen, en ik begrijp niet hoe zulk een kleine keel dat kan doen, roept Jezus uit : "Wees gezegend, Heilige Vader, voor zulk een volmaaktheid en voor de vreugde die Gij Mij gaf !" en Hij herneemt zijn trage gang, vol van, ik ben benieuwd waarvan, diepe meditatie.

² Simon gaat naar Hem toe en zegt : "Meester, Lazarus vraagt opdat Gij zoudt komen. Alles is klaar."

"Laat ons gaan. En moge aldus hun laatste twijfel, dat Ik hen minder liefheb omwille van Maria, weggenomen worden."

"Hoeveel tranen, Meester ! Enkel Uw geheim mirakel heeft hun pijn gestild. Weet Gij niet dat Lazarus op het punt stond weg te lopen, toen, op hun terugkeer, zij uit het huis kwam, zeggende dat zij hun graf verliet om weg te gaan en in vreugde te leven... en nog andere ruwe opmerkingen ? Marta en ik smeekten hem dat niet te doen, ook omdat... men kent nooit de reactie van een hart. Indien hij haar gevonden had, ik denk dat hij haar eens voor altijd zou gestraft hebben. Zij zouden eraan gehouden hebben dat zij tenminste zweeg over U..."

En zij hadden gewild dat ik onmiddellijk voor haar een mirakel wrocht. En Ik had het kunnen doen. Maar Ik wens ongedwongen opstanding in de harten. Ik zal de dood dwingen en die zal Mij zijn

slachtoffers teruggeven. Want Ik ben de Meester van dood en leven. Maar Ik zal geen opstanding dwingen op de geesten, want zij zijn niet gemaakt van stof, dat levenloos is zonder ziel, terwijl de geesten onsterfelijke wezens zijn die kunnen opstaan uit eigen wil. Ik geef de eerste roep en de eerste hulp, zoals iemand een graf opent waarin een nog levend man werd opgesloten en waar hij zou kunnen sterven indien hij lange tijd zou moeten blijven in die verstikkende duisternis, en Ik laat er lucht en licht in... daarna wacht Ik. Indien de geest verlangt eruit te komen, komt hij eruit. Maar indien hij er niet wil uitkomen wordt die duisterder en verzinkt hij naar de bodem. Maar als hij buitenkomt !... O ! als hij buiten komt, zeg Ik u plechtig, dat niemand groter zal zijn dan de opgestane geest. Enkel volstrekte onschuld is groter dan een dode persoon die levend wordt door de kracht van de liefde en voor de vreugde van God... Mijn grootste overwinningen !

Kijk naar de lucht, Simon. Gij ziet er sterren, kleine sterren en planeten van verscheidene grootte. Zij leven alle en schijnen voor God die ze maakte en voor de zon die ze verlicht. Maar ze zijn niet alle even helder en even groot. Zo zal het zijn in Mijn hemel. Al de verlost en zullen leven bezitten door Mij en helderheid ontvangen van Mijn licht. Maar ze zullen niet allen even helder en groot zijn. Sommigen zullen eenvoudig sterrenstof zijn, zoals het stof dat de melkweg maakt, en zullen die ontelbaren zijn, die van Christus ontvangen, of liever, van Hem het minimum genomen hebben dat onmisbaar is om niet verdoemd te zijn, en enkel door de oneindige barmhartigheid van God, na een lang vagevuur, in de hemel zullen komen. Anderen zullen helderder en beter gevormd zijn, de rechtvaardigen die hun eigen wil zullen verenigd hebben, let er a.u.b. op dat Ik zeg wil, niet goede wil, met de wil van Christus en gehoorzaamd zullen hebben aan Mijn woorden om niet verdoemd te zijn. Dan zal men de planeten hebben, deze van goede wil, en die zullen het helderst zijn ! Hun licht zal zijn als een zuivere diamant of een schitterende edelsteen van verschillende kleur : het rood van een robijn, het violet van een ametist, het goud van een topaas, het wit van een parel : de minnaars trouw tot de dood uit liefde, de berouwvollen uit liefde, de mensen actief uit liefde, het volk onbevlekt uit liefde.

En er zullen enkele van die planeten zijn, en zij zullen de glorie zijn van de Verlosser, die zullen schitteren als ametisten, robijnen, topazen en parels, omdat zij alles zullen zijn uit liefde. Zij zullen tot het uiterste heldhaftig zijn om zichzelf te vergeven niet voordien te hebben bemind, berouwvol om verzadigd te worden door uitboetingen zoals Esther verzadigd was van parfums vooraleer voor

Assuërus te verschijnen, onvermoeid om in een korte tijd te doen, de korte tijd die hen overschoot, wat zij in jaren niet deden die zij in zonde doorbrachten, zuiver tot het uiterste van heldhaftigheid in het vergeten dat zij zinnen hadden, ook in hun lichamen, en tevens in hun zielen en gedachten. Het zullen degene zijn die door hun veelvormige helderheid de ogen van de gelovigen zullen aantrekken, van de zuiveren, van de berouwvollen, van de martelaren, van de helden, van de asceten, van de zondaars en voor elk van die categorieën zal hun helderheid een woord, een antwoord, een uitnodiging, een verzekering ... zijn.

Maar laat ons gaan. Wij praten maar en zij wachten op ons."

"Het feit is dat wanneer Gij spreekt, wij vergeten dat wij leven. Kan ik dat alles aan Lazarus vertellen ? Ik denk dat het een belofte inhoudt..."

"Gij moet het hem vertellen. Het woord van een vriend kan hun wonde verzachten en zij zullen niet beschaamd worden van voor Mij beschaamd te worden...³ Wij hebben u doen wachten, Marta. Maar Ik sprak tot Simon over de sterren en wij vergaten zowat die lichten. Deze avond is uw huis werkelijk een hemelgewelf..."

"Wij hebben niet enkel de lichten aangestoken voor ons en onze dienstknechten, maar ook voor U en voor Uw vrienden, die onze gasten zijn. Dank dat Gij die beslissende avond gekomen zijt. Nu is het werkelijk het feest van de Zuivering..." Marta zou meer willen zeggen, maar voelt dat zij in tranen zal losbarsten en ze zwijgt.

"Vrede zij jullie allen" zegt Jezus terwijl Hij de hall, gloeiend met dozijnen zilveren lampen, binnenkomt, alle aangestoken en rondom geplaatst.

Lazarus komt glimlachend naar voor : "Vrede en zegen aan U, Meester, en vele jaren van heilig geluk." Zij kussen elkaar. "Sommigen van onze vrienden hebben mij verteld dat Gij geboren werd toen Betlehem in lichtlaaie stond voor het Zuiveringsfeest jaren geleden. Zij en wij zijn gelukkig U hier te hebben deze avond. Wenst Gij niet te weten wie zij zijn ?"

"Ik heb geen vrienden buiten Mijn leerlingen, de geliefden in Betanië en de herders. Het zijn dus de herders. Kwamen zij ? Waarom ?"

Om U te aanbidden, onze Messias. Wij werden door Jonathan ingelicht en wij zijn gekomen. Met onze kudde die nu in de stallen zitten van Lazarus, en met onze harten zijn wij nu en altijd aan Uw heilige voeten." Izaak heeft gesproken in naam van Elias, Levi,

Jozef en Jonathan, die allen neerliggen aan Zijn voeten; Jonathan in de zachte tuniek van rentmeester bemind door zijn meester; Izaak met zijn gewaad van vermoeide pelgrim, een tuniek gemaakt van ruwe, donkerbruine, waterdichte wol; Levi, Jozef en Elias dragen verse nette kleren, hen gegeven door Lazarus, zodat zij aan tafel zouden kunnen zitten zonder hun arme gescheurde kleren die rieken naar schapen.

"Is het daarom dat jullie Mij roken in de tuin? Moge God jullie allen zegenen! Enkel Mijn Moeder ontbreekt om Mij volledig gelukkig te maken. Maar uw aanwezigheid verlicht Mij van het heimwee naar Haar kussen."

Allen gaan in de eetzaal. Het merendeel van de lampen hierin zijn van goud en het metaal is schitterender door het licht van de vlammen die meer levend schijnen door de weerkaatsing van zoveel goud. De tafel is bereid in de vorm van een U om plaats te maken voor zoveel mensen en om de diensten te vergemakkelijken van het dienstpersoneel en de voorsnijders. Benevens Lazarus zijn er de apostelen, de herders, Maximinus en Simons oude dienstknecht.

Marta wacht op de aanduiding van de plaatsen aan tafel en zij zou willen blijven rechtstaan. Maar Jezus werpt op: "Vandaag zijt gij niet de hotelhoudster; gij zijt de zuster en gij zult neerzitten alsof gij van hetzelfde bloed waart als Ik. Wij zijn één familie. Laat ons de regels terzijde schuiven om plaats te maken voor liefde. Ik wil dat gij hier zit naast Mij, en Johannes naast u. En Lazarus naast Mij. Maar, geef Mij een lamp. Een lamp houdt de wacht tussen Marta en Ik... een vlam: voor de vrouwen die afwezig zijn en toch tegenwoordig, voor de getrouwde vrouwen, waarop wij wachten, die ons dierbaar zijn en verweg. Voor hen allen. De vlam spreekt woorden van licht. Liefde spreekt woorden van warmte en die woorden gaan ver, op de onstoffelijke golf van de geesten die altijd te vinden zijn aan gene zijde van bergen en zeeën, en zij nemen kussen en zegeningen... Zij nemen alles. Is het zo niet?"

Marta plaatst de lamp waar Jezus ze wil, op een ledige plaats... en, zoals Marta eruit opmaakt, bukt zij en kust de hand van Jezus, die ze dan op haar donker haar legt haar zegenend en troostend.

⁴ De maaltijd begint. De drie herders zijn eerst wat verlegen, terwijl Izaak vertrouwelijker is en Jonathan toont geen ongemak. De drie herders scheppen moed naargelang de maaltijd vordert en na eerst rustig te zijn geweest voor enige tijd beginnen zij te spreken. En waarover zouden zij spreken, zoniet over hun herinneringen?

"Wij waren nog niet lang terug in de schaapskooi" zegt Levi "en

ik voelde het zo koud dat ik verlichting zocht bij de schapen, we-
nend omdat ik naar mijn moeder verlangde..."

"Ik dacht inderdaad, aan de jonge Moeder die ik kort voordien
had ontmoet en zegde tot mijzelf : 'Zal zij een plaats gevonden
hebben ?' Ik wens dat ik geweten had dat Zij in een stal was ! Ik
zou Haar meegenomen hebben naar de schaapskooi !... Maar zij
was zo lief, een lelietje der dalen dat ik dacht dat het een beledi-
ging mocht zijn tot Haar te zeggen : 'Kom en blijf bij ons'. Maar
ik dacht aan Haar... en ik voelde mezelf zelfs kouder, bij de ge-
dachte hoe Zij moest lijden. Herinnert gij u dat licht die nacht ?
En uw vrees ?"

"Ja... maar dan... de engel... O !..." Levi, ietwat verloren in
dromerijen, glimlacht bij zijn herinnering.

"O ! luister een ogenblik, vrienden. Wij weten zeer weinig en
wij zijn slecht ingelicht. Wij hebben over engelen gehoord, kribbe,
kudden, Betlehem... En wij weten dat Hij een Galileër is en een
timmerman... Het is niet billijk dat wij niet zouden worden inge-
licht ! Ik vroeg er de Meester om bij het Heldere Water... maar
toen spraken we over iets anders. Deze jonge man die het weet,
heeft mij niet gelijk wat verteld... Ja, ik spreek tot u, Johannes
van Zebedeüs. Is het zo dat gij een oudere eerbiedigt ? Gij houdt
alles voor uzelf en gij laat toe dat ik een dwaze leerling blijf. Ben
ik al niet een domoor uit mijzelf ? Allen lachen om de goedaardi-
ge verontwaardiging van Petrus. Maar hij richt zich tot de Mees-
ter : "Zij lachen. Maar ik heb gelijk" en dan zegt hij tot Bartolo-
meüs, Filippus, Matteüs, Tomas, Jakobus en Andreas : "Vooruit, zeg
jullie het hem ook, protesteer met mij ! Waarom weten wij niets ?"

"Echt... Waar waren jullie toen Jonas stierf ? en toen wij op
de Libanon waren ?"

"Gij hebt gelijk. Maar in het geval van Jonas, ik dacht dat het
de ijlkoorts was van een stervende, zo dacht ik het tenminste, en
op de Libanon... was ik moe en slaperig. Vergeef mij, Meester,
maar het is de waarheid."

"En het zal de waarheid zijn voor velen ! De wereld van dege-
ne die geëvangelizeerd zullen zijn zullen dikwijls aan de eeuwige
Rechter antwoorden, om hun onwetendheid te rechtvaardigen spijs
de lering van Mijn apostelen, wat gij gezegd hebt : 'Ik dacht dat
het ijlkoorts was... Ik was moe en slaperig'. En zij zullen dikwijls
de waarheid niet kennen omdat zij het voor ijlkoorts zullen houden,
en zij zullen zich de waarheid niet herinneren omdat zij moe en
slaperig zijn als een gevolg van zich over te geven in te veel nut-

teloze, voorbijgaande en zelfs zondige dingen. Eén zaak is slechts noodzakelijk : God te kennen."

"Wel, nu dat Gij ons verteld hebt wat wij verdienen, vertel ons wat gebeurde... Vertel het aan Uw Petrus. Daarna zal ik het aan de mensen vertellen. Zo niet, ik heb het U reeds gezegd, wat kan ik hen vertellen ? Ik weet niets van het verleden, ik kan niet goed de profetieën en het Boek uitleggen, de toekomst... o ! ongelukkige dat ik ben ! Wat wilt Gij dan dat ik evangeliseer ?"

"Ja, Meester. Laat het ons ook weten. Wij weten dat Gij de Messias zijt en wij geloven het. Maar, tenminste voor zover het mij betreft, vond ik het moeilijk te aanvaarden dat iets goeds uit Nazaret kon komen... Waarom bracht Gij mij niet onmiddellijk op de hoogte van Uw verleden ?" zegt Bartolomeüs.

"Om uw geloof en de helderheid van uw geest op de proef te stellen. ⁵ Maar nu zal Ik tot jullie spreken, of liever, zullen wij tot jullie spreken over Mijn verleden. Ik zal jullie vertellen over wat zelfs de herders niet weten, en zij zullen vertellen wat zij zagen. En jullie zullen op de hoogte gebracht worden van de opgang van de Christus. Luister :

Toen de tijd van de Genade was gekomen, bereidde God Zijn Maagd. Jullie zullen algauw begrijpen dat God niet kon verblijven waar Satan zijn onuitwisbaar teken had geprent. Daarom trad de Macht in actie om Zijn toekomstig onbevlekt tabernakel in gereedheid te brengen. En Zij, waarop geen vlek is, werd ontvangen door twee rechtvaardigen, in hun oude leeftijd, in tegenspraak met de gewone regels van voortplanting. Wie bracht die ziel in het embryonaal vlees dat de oude schoot van Mijn grootmoeder Anna van Aaron terug aanstak ? Levi, gij hebt de aartsengel gezien van al de aankondigingen. Gij kunt het zeggen : Hij is het. Want de Kracht van God (dat is, fundamenteel, de etymologische betekenis van de naam 'Gabriël') is altijd de overwinnende aartsengel geweest die vreugdevolle tijdingen bracht aan heiligen en profeten, hij is de onoverwinnelijke strijder geweest die zelfs satans grote macht neersloeg alsof het de stengel was geweest van verdord mos, hij is de verstandige geest die met behendigheid en helder verstand de strikken afwendde; van de andere verstandige maar boze geest en bijgevolg vlug Gods bevel had uitgevoerd.

De Verkondiger, die gekend was met de wegen van de aarde, daar hij neergedaald was om te spreken tot de Profeten, nam met een vreugdekreet uit het goddelijk Vuur de sprankel dat de ziel was van de eeuwige Maagd en het sluitend in de cirkel van de engelachtige vlammen van zijn geestelijke liefde, bracht hij het neer op aar-

de in het huis, in een schoot. En de wereld had vanaf dat ogenblik de vereerde Maagd; en God, vanaf dat ogenblik, kon op een plaats op aarde neerzien, zonder walging te voelen. En een klein schepsel werd geboren : het Kind bemind door God en de engelen, het Kind aan God toegewijd, de Dochter godvruchtig bemind door Haar ouders. 'En Abel offerde het eerstgeborene van zijn kudde aan God'. O ! O ! werkelijk de grootouders van de eeuwige Adam offerden aan God hun jonge eerste vrucht, zij offerden Hem al hun goederen, en zij stierven omdat zij alles aan Hem hadden teruggegeven, wat Hij hen had gegeven !

Mijn Moeder was de Maagd van de Tempel vanaf haar derde jaar tot aan haar vijftiende en Zij verhaastte de komst van de Christus door de kracht van Haar liefde. Maagd vòòr haar ontvangen, Maagd in de duisternis van een schoot, Maagd in Haar jammeren, Maagd in Haar eerste stappen, de Maagd was van God en van God alleen, en Zij verkondigde Haar recht, dat boven het decreet stond van de Wet van Israël, en bekwam van de man Haar door God gegeven, onbevlekt te blijven na het huwelijk.

Jozef van Nazaret was een rechtvaardige. Gods Lelie kon enkel aan hem gegeven worden, en hij was de enige om ze te krijgen. En daar hij een engel was zowel in zijn lichaam als in zijn ziel, beminde hij zoals Gods engelen liefhebben. De diepte van die sterke liefde, die al de tederheid geniet van het gehuwd leven, zonder omtrent de afsluiting te gaan, hemels vuur waarachter de Ark van de Heer was, zal maar door zeer weinig mensen op aarde begrepen worden. Het is de klaarblijkelijkheid van wat een rechtvaardige kan doen, indien hij het maar wil, want ook de ziel, zelfs indien zij gekwetst is door de erfzonde, bezit de machtige sterkte zich te verheffen om zich te herinneren en terug te gaan naar haar waardigheid van Kind van God, en ze werkt op een goddelijke manier omwille van de Vader.

Maria was nog in Haar huis, wachtend om gehuwd te worden met Haar bruidegom, toen Gabriël, de engel van de goddelijke verkondigingen terugkwam naar de aarde en aan de Maagd vroeg Moeder te worden. Hij had reeds de Voorloper beloofd aan Zacharias, die hem niet geloofd had. Maar de Maagd geloofde dat het kon door Gods Wil, en subliem als Zij was in Haar onwetendheid, vroeg Zij enkel : 'Hoe kan dat gebeuren ?' En de engel antwoordde haar : 'Gij zijt vol van genade, Maria. Vrees niet, want Gij hebt Gods gunst gewonnen ook in verband met Uw maagdelijkheid. Gij zult ontvangen en een Zoon baren en Gij zult Hem Jezus noemen, want Hij is de beloofde Verlosser aan Jakob en al de Patriarchen en Profeten van Israël. Hij zal groot zijn en de ware Zoon van de Aller-

hoogste zijn want Hij zal ontvangen worden door de Heilige Geest. Zijn Vader zal Hem de troon van David geven, zoals het voorzeggd is, en Hij zal heersen over het huis van Jakob voor altijd en Zijn ware Rijk zal geen einde kennen. Nu wachten de Vader, de Zoon en de Heilige Geest op Uw gehoorzaamheid om de belofte te volbrengen. De Voorloper van Christus is reeds in de schoot van Elizabet, Uw nicht, en indien Gij aanvaardt, zal de Heilige Geest over U neerdalen, en zo zal het Kind dat uit U geboren wordt de Heilige zijn en Zijn Ware naam dragen van Zoon van God'.

Toen antwoordde Maria : 'Ik ben de Dienstmaagd van de Heer. Moge Mij geschieden naar Zijn woord'. En Gods Geest daalde neer op Zijn Bruid en in de eerste omhelzing verleende Hij Haar Zijn licht, die Haar deugden oververvolmaakte van stilte, nederigheid, voorzichtigheid en liefde, waarvan Zij vol was, en Zij was één met de Wijsheid en kon niet meer gescheiden worden van de Liefde, en de Gehoorzame en Zuivere was verloren in de oceaan van Gehoorzaamheid, wat Ik ben, en Zij kende de vreugde Moeder te zijn, zonder de verontrusting aangeraakt te zijn. Zij was de sneeuw die een bloem werd en zichzelf aan God offerde..."

"En haar man ?" vraagt Petrus stomverbaasd.

"Het zegel van God sloot Maria's lippen. En Jozef werd enkel bewust van het wonder toen Maria terugkwam van het huis van haar verwante Zacharias en moeder scheen in de ogen van Haar bruidegom."

"En wat deed hij ?"

"Hij leed... en Maria leed."

"Had ik het geweest..."

"Jozef was een heilige, Simon van Jonas. God weet waar Hij Zijn giften legt... Hij leed verschrikkelijk en hij besliste Haar te verlaten, de blaam op zich te nemen van een oneerlijk man te zijn. Maar de engel daalde neer en zegde hem : 'Vrees niet Maria tot uw vrouw te nemen, want wat zich in Haar vormt is de Zoon van God en Zij is Moeder door een handeling van God. En wanneer de Zoon zal geboren worden, zult gij Hem de naam Jezus geven, want Hij is de Redder'."

"Was Jozef een geleerd man ?" vraagt Bartolomeüs.

"Zoals een afstammeling van David."

"Dan zal hij onmiddellijk licht hebben ontvangen dat hem de Profeten herinnerde : 'Hier, een maagd zal ontvangen...'."

"Ja, dat ontving hij. En vreugde volgde de beproeving..."

"Was ik het geweest" herhaalt Petrus "het zou niet gebeurd zijn, want voordien zou ik... O ! Heer, wat een goede zaak het was

dat ik het niet was ! Ik zou Haar gebroken hebben als de stengel van een bloem zonder Haar de tijd te hebben gegeven van te spreken. En nadien, indien ik geen moordenaar was geweest, zou ik benauwd zijn geweest van Haar... De vrees voor het Tabernakel, dat geheel Israël eigen is sinds eeuwen..."

"Ook Mozes vreesde God, en toch werd hij geholpen en bleef met Hem op de berg... Alzo ging Jozef naar het heilig huis van zijn Bruid en voorzag in de behoeften van de Maagd en van het ongeboren Kind. En toen de tijd van het Edikt kwam voor al het volk, ging hij met Maria naar het land van zijn vaderen, en Bethlehem verwierp hen want de harten van de mensen zijn gesloten voor liefdadigheid. ⁶ Gaan jullie nu verder."

"Rond de avond ontmoette ik een jonge glimlachende vrouw rijdend op een kleine ezel. Er was een man bij haar. Hij vroeg om wat melk en inlichtingen. Ik vertelde hem wat ik wist... Toen viel de nacht... en een groot licht... en wij gingen buiten... en Levi zag een engel nabij de schaapskooi. En de engel zegde : 'De Redder is geboren'. Het was het holle van de nacht. En de lucht was vol sterren. Maar hun licht verbleekte in het licht van de engel en van duizenden en duizenden engelen... (Elias weent nog bij de herinnering). En de Engel zegde ons : 'Ga en aanbid Hem. Hij is in een kleine stal, in een kribbe, tussen twee dieren... Gij zult een klein Kind vinden in arme doeken gewonden...' O ! Hoe schitterend was de Engel toen hij die woorden sprak !... Herinnert gij u, Levi, hoe zijn vleugels vlammen uitstraalden toen, na genoten te hebben bij het vermelden van de Redder, hij zegde : '...Die de Christus is de Heer' ?"

"O ! Of ik het mij herinner ! En de stemmen van de duizenden engelen ? O !... 'Glorie aan God in het hoogste des hemels en vrede op aarde aan de mensen van goede wil !' Dat muziek is hier nog, in mij, en het voert mij naar de hemel telkens ik het hoor" en Levi verheft een verrukt gelaat stralend van de tranen.

"En wij gingen" zegt Izaak, "geladen als lastdieren, zo gelukkig alsof wij naar een huwelijk gingen, en toen... waren wij niet in staat iets te doen toen wij Uw zwakke stem hoorden en die van Uw Moeder, en wij duwden Levi, de jongen, naar voor, om te kijken. Wij voelden ons als melaatsen bij zoveel zuiverheid... En Levi luisterde en hij glimlachte wenend en hij herhaalde ons wat hij hoorde, met een stem als dat van een lam zodat het schaap van Izaak blaatte. En Jozef kwam naar de ingang en liet ons binnen... O ! O ! hoe klein en mooi waart Gij ! Een vleeskleurige rozeknop op ruw hooi... en Gij weende... Daarna hebt Gij gelachen om de warmte

van het schapevel dat wij U aanboden en om de melk die wij voor U melkten... Gij rook naar citroen en jasmijn... en wij konden niet besluiten U te verlaten..."

"In feite, hebben jullie Mij nooit verlaten."

"Het is waar" zegt Jonathan. "Uw gelaat, Uw stem en Uw glimlach bleven in ons... En Gij werd... mooier en mooier... de wereld van de goede mensen kwam naar U om zich in U te verheugen... en de wereld van de bozen zag U niet... Anna... Uw eerste stappen... de drie Wijzen... de ster."

"O ! Wat een licht, die nacht ! De wereld scheen in vuur met duizenden lichten. In de nacht van Uw geboorte was het licht in de plaats parelachtig en aanhoudend. Nu waren het dansende sterren, daarna aanbeddende sterren. En van de top van een heuvel zagen wij de karavaan voorbijtrekken en wij volgden ze om te weten waar ze ging stilstaan... En de volgende dag zag gans Betlehem de aanbidding van de Wijzen. En toen... O ! laat ons de verschrikking niet vermelden ! Laat ons daar niet over spreken !... Elias wordt bleek bij de herinnering.

"Ja, vertel het niet. Zwijg over de haat..."

⁷ Ons grootste leed was dat wij U niet meer hadden en wij wisten niets over U. Gij kunt zien dat ook Zacharias, wiens geestelijke vorming na dat uur voltrokken was, de sluier niet wilde oplichten..."

"Maar Gij hebt ons verteld dat hij zorgde voor de herders. Waarom vertelde hij hen dan niet eerst, en Gij daarna, dat jullie zorgden voor elkander ?"

"Zacharias was een rechtvaardige, volledig mens. Hij werd minder mens en meer rechtvaardig gedurende de negen maanden van stomheid, hij verbeterde zichzelf in de maanden die volgden op de geboorte van Johannes, maar hij werd een rechtvaardige geest toen Gods weerlegging viel op zijn menselijke fierheid. Hij had gezegd : 'Ik, Gods priester, zeg dat de Redder moet wonen in Betlehem' en God had hem getoond dat het menselijk oordeel, zelfs dat van een priester, maar arm is, wanneer het niet verlicht wordt door God. Met vrees bevangen bij de gedachte : 'Ik had Jezus kunnen doden omwille van mijn woorden' werd Zacharias een rechtvaardige, die nu rust in afwachting van het Paradijs. En rechtvaardigheid leerde hem voorzichtigheid en liefde. Liefde tegenover de herders, voorzichtigheid tegenover de wereld, voor wie Christus een onbekende was. Wanneer, op onze terugweg naar ons vaderland, wij onze stappen richtten naar Nazaret, met dezelfde voorzichtigheid die nu Zacharias leidde, vermeden wij Hebron en Betlehem en de zeekust volgend, keerden wij terug naar Galilea. Zelfs niet op de dag dat Ik

meerderjarig werd, was het mogelijk Zacharias te zien, die de dag voordien vertrokken was met zijn zoon voor dezelfde ceremonie.

God waakte, God beproefde, God voorzag, God vervolmaakte. God bezitten houdt beteugeling in, niet enkel vreugde. En Mijn vader door liefde en Mijn Moeder door Mijn ziel en lichaam leed door zelfbedwang. Hen was ook verboden wat wettig was, zodat het mysterie het Kind Messias met een schaduw kon omwikkelen. En dat moet voor veel mensen, die het niet begrijpen, de tweevoudige reden verklaren voor de bezorgdheid toen Ik drie dagen verloren was. De liefde van een Moeder, de liefde van een vader voor het verloren Kind; vrees van de bewakers voor de Messias die zou kunnen bekend gemaakt worden vòòr de tijd; verschrikking het Heil van de wereld en de grote gave van God slecht te hebben beschermd. Dat is de reden voor de ongewone kreet : 'Zoon, waarom hebt gij ons dit aangedaan ? Zie hoe Uw vader en Ik bezorgd naar U uitzagen !' Uw vader, Uw Moeder... Een sluier was geworpen op de heerlijkheid van de Goddelijk Mensgewordene. En het verzekerd antwoord : 'Waarom hebben jullie Mij gezocht ? Wisten jullie niet dat Ik mij moet bezighouden met de dingen van Mijn Vader ?' Een antwoord dat de Volle van Genade aanvaardde en begreep voor wat het betekende. T.t.z. : 'Vrees niet. Ik ben klein, een kind. Maar indien Ik groei, volgens Mijn menselijke natuur, in grootte, wijsheid en genade in de ogen van de mensen, ben Ik de Volmaakte omdat Ik de Zoon van de Vader ben en weet Ik bijgevolg hoe Mij volmaakt te gedragen, door de Vader te dienen en te maken dat Zijn licht schijnt, God dienend door de Redder te behoeden'. En dat is het wat Ik gedaan heb tot een jaar geleden.

Nu is de tijd gekomen. De sluiers moeten worden weggenomen. En de Zoon van Jozef toont Zich in Zijn ware natuur : de Messias van het Goede Nieuws, de Redder, de Verlosser, en de Koning van de toekomstige eeuwen."

"En hebt Gij Johannes nooit gezien ?"

"Enkel aan de Jordaan, Mijn lieve Johannes, toen Ik wilde gedoopt worden."

"Dan wist Gij niet dat Zacharias de herders geholpen had ?"

"Ik zegde het jullie : na het vergieten van het onschuldig bloed, werden de rechtvaardigen heilig, en de mensen werden rechtvaardig. Enkel de duivels bleven wat zij waren. Zacharias leerde zich te heiligen door nederigheid, liefde, voorzichtigheid, stilzwijgen."

⁸ "Ik wil mij dat alles herinneren. Maar zal ik het kunnen ?" zegt Petrus.

"Bekommer u niet, Petrus. Morgen zal ik aan de herders vragen mij alles opnieuw kalm te herhalen, in de boomgaard. Eenmaal, tweemaal, driemaal, zo nodig. Mijn geheugen is goed, ik oefende het aan mijn toonbank en ik zal het mij voor allen herinneren. Als gij het wenst, zal ik u alles kunnen herhalen. Ik bewaarde zelfs geen nota's te Kafarnaüm, en nu..."

"O ! Gij maakt nooit de fout van een didrachma !... Ik herinner het mij... Goed ! Ik zal uw verleden vergeven, van ganser harte, indien gij die geschiedenis herinnert... en indien gij ze mij heel dikwijls zult herhalen. Ik wens dat het in mijn hart dringt, zoals zij het hebben, zoals Jonas het had... O ! sterven Zijn Naam uitsprekend !..."

Jezus kijkt naar Petrus en glimlacht. Dan staat Hij op en kust zijn grijswordend haar.

"Waarom die kus, Meester ?"

"Omdat gij een profetie uitsprak. Gij zult sterven terwijl gij Mijn Naam uitspreekt. Ik kuste de Geest die in u sprak."

Daarna heft Jezus met luide stem een hymne aan en iedereen, rechtstaande, valt in : 'Sta op en zegen de Heer uw God, voor eeuwig en eeuwig. Gezegend zij Zijn sublieme glorieijke Naam met elke lof en zegen. Gij zijt de enige Heer. Gij maakte de hemelen, en de hemel der hemelen met al hun tooi, de aarde en al wat er op is enz. (het is de hymne gezongen door de levieten op het feest van de Toewijding van het volk, II boek van Ezra, kap. IX)' en alles eindigt met die lange lofzang. Ik weet niet indien het een deel is van de oude ritus of indien Jezus het zegde uit eigen beweging.

EEEEEE 00000 EEEEEE 00000 EEEEEE 00000 EEEEEE

136. - 20.

T E R U G K E E R NAAR HET "HELDERE WATER".

15 april 1945.

¹ Jezus gaat door de vlakke velden bij het Heldere Water met Zijn leerlingen. Het is een regenachtige dag en de plaats ligt verlaten. Het moet zowat middag zijn, want de zwakke zon die nu en dan verschijnt van achter de grijze gordijn van wolken, schijnt rechtstreeks neer.

Jezus spreekt tot Iscariot die Hij toevertrouwt met de taak naar het dorp te gaan om het meest noodzakelijke te kopen.

Wanneer Hij alleen is, gaat Andreas naar Hem toe en, altijd

schuchter zegt hij Hem met stille stem : "Wilt Gij naar mij luisteren, Heer ?"

"Ja. Kom mee met Mij, laat ons voorop gaan" en Hij versnelt Zijn pas, gevolgd door de apostel, tot ze enkele meter ver zijn.

"De vrouw is er niet meer, Meester !" zegt Andreas droevig. En hij verklaart. "Zij hebben haar geslagen en zij is weggelopen. Zij werd gewond en bloedde. De rentmeester zag haar. Ik ging voorop, zeggende dat ik wilde zien of er geen valstrikken waren, maar het was omdat ik onmiddellijk haar wilde gaan zien. Ik hoop- te er zo op haar tot het Licht te brengen ! Daarvoor heb ik deze laatste dagen zoveel gebeden... Nu was zij weggelopen ! Zij zal verloren lopen. Indien ik wist waar zé is, zou ik haar opzoeken... Ik wilde dat aan de anderen niet zeggen, maar ik zeg het U, omdat Gij mij begrijpt. Gij weet dat er geen zinnelijkheid gemoeid is met die opzoeking, maar enkel een verlangen één van mijn zusters te redden, een zo sterk verlangen dat het een foltering is..."

"Ik weet het, Andreas, en Ik zeg u : ook nu, na wat gebeurde, uw verlangen zal ingewilligd worden. Een gebed tot dat doel gezegd is nooit verloren. God maakt er gebruik van en zij zal gered worden."

"Zegt Gij het ? Mijn leed is ietwat verzacht !"

"Zoudt gij niet willen weten wat er met haar gebeurde ? Geeft gij er zelfs niet om of gij het wel zijt die haar tot Mij zal brengen ? Vraagt gij u niet af hoe hij erin zal slagen ?" Jezus glimlacht vriendelijk terwijl Zijn blauwe ogen helder schitteren als Hij naar de apostel kijkt die naast Hem gaat. Een van deze glimlachen en blikken die een geheim zijn van Jezus om harten te veroveren.

Andreas kijkt naar Hem met zijn lieve bruine ogen en zegt : "Het is genoeg voor mij te weten dat zij naar U zal komen. Wat geeft het indien ik het ben of een ander ? Hoe hij zal slagen ? Gij weet het en ik heb er geen behoefte aan het te weten. Uw zekerheid is alles en ik ben gelukkig."

Jezus legt Zijn arm op Andreas' schouders en trekt hem naar Zich toe in een genegen omhelzing, die de goede Andreas in verrukking brengt. En hem alzo houdend zegt Hij hem : "Dat is de gave van de ware apostel. Zie, mijn lieve vriend, uw leven en het leven van de toekomstige apostelen zal altijd zijn zoals dat. Soms zullen jullie weten dat jullie de 'redders' zijn. Maar in de meeste gevallen zullen jullie redden zonder het te weten dat jullie deze mensen redde waarvoor jullie het meest bekommerd waren ze te

redden. Enkel in de hemel zullen jullie de mensen zien die jullie gered hebben en u zullen tegenkomen of binnengaan in het eeuwig Koninkrijk. En de vreugde van uw gezegende zielen zal vermeerderen voor elke geredde persoon. Soms zullen jullie het weten terwijl jullie op aarde zijn. Het is de vreugde die Ik jullie verleen om jullie groter kracht in te storten voor nieuwe veroveringen. Maar gezegend zij die priester die zulke aansporingen niet nodig heeft om zijn plicht te doen! Gezegend hem die de moed niet verliest omdat hij geen overwinningen ziet en die niet zegt: 'Ik zal niets meer doen want ik trek er geen voldoening uit'. Apostolische voldoening, beschouwd als enige stimulans om te werken, toont een tekort aan apostolische vorming, verlaagt het apostolaat, een geestelijke zending, tot het peil van gewoon menselijk werk. Gij moet nooit vallen in de afgodendienst van uw ministerie. Jullie zijn het niet die moeten aanbeden worden, maar de Heer uw God. De glorie van geredde zielen is enkel Zijn werk. Het werk van de redding is uw taak, en de glorie 'redders' te zijn moet uitgesteld worden tot jullie in de hemel zijn. Maar gij hebt gezegd dat de rentmeester haar gezien heeft. Vertel het Mij."

"Drie dagen nadat wij vertrokken waren, kwamen enkele fari-
zeeërs om U te zoeken. Natuurlijk vonden ze ons niet. Zij gingen rond het dorp en de huizen in de omtrek en zegden dat zij verlangden U te zien. Maar niemand geloofde hen. Zij namen hun intrek in het hotel, zetten verwaand al de mensen die erin waren aan de deur, omdat, zegden zij, zij geen enkel contact wilden hebben met onbekende vreemdelingen, die hen zelfs mochten onteren. En elke dag gingen zij naar het huis. Na enkele dagen vonden zij de arme vrouw, die er altijd ging, waarschijnlijk omdat zij hoopte U en haar vrede te vinden. En zij deden haar weglopen, haar achterna zettend tot in haar schuilplaats in de stal van de rentmeester. Zij randden haar niet onmiddellijk aan, want hij kwam buiten met al zijn zonen, allen gewapend met knuppels. Maar 's avonds, wanneer zij uitging, kwamen zij samen terug met andere mensen, en toen zij aan de fontein was, gooiden ze naar haar met stenen, haar 'prostituée' toeroepend en haar aanwijzend als het uitschot van het dorp. En toen ze wegliep, bereikten ze haar en mishandelden haar, zij trokken haar sluijer en mantel af zodat iedereen haar kon zien, zij rosten haar nog eens af en met hun gezag drongen ze zich op bij het hoofd van de synagoog, eisend dat hij haar zou vervloeken, om haar te doen stenigen, en hij moest ook U vervloeken haar naar het dorp te hebben gebracht. Maar hij weigerde het te doen en hij wacht nu op de vervloeking van het Sanhedrin. De rentmeester trok haar uit de handen van die schurken en hielp haar. Maar gedurende de nacht ging ze weg en liet een armband achter met de woorden geschreven

op een stukje perkament. Zij schreef : 'Dank. Bid voor mij'. De rentmeester zegt dat zij jong is en mooi, hoewel zij zeer bleek is en mager. Hij zocht haar in de omtrek, want zij was geweldig gewond. Maar hij vond ze niet. En hij weet niet hoe zij ver heeft kunnen gaan. Misschien is zij dood, ergens... en zij redde zich niet..."

"Neen."

"Neen ? Is zij niet dood ? Of is zij niet verloren ?"

"Haar wil om zich te redden is reeds een vergiffenis. Zelfs indien zij dood zou geweest zijn, zou haar vergeven zijn geworden, omdat zij de Waarheid zocht, de Dwaling vertrappend. Maar zij is niet dood. Zij beklimt de eerste hellingen van de berg van de verlossing. Ik zie haar... Zij is gebogen onder de tranen van rouw; maar haar tranen maken haar sterker en sterker, terwijl haar last lichter en lichter wordt. Ik zie haar. Zij gaat naar de Zon. Wanneer zij gans de berg zal beklommen hebben, zal zij in de glorie zijn van de Zon-God. Zij klimt... Help haar met uw gebeden."

"O ! Heer !" Andreas is haast verrukt bij de gedachte bekwam te zijn een ziel te helpen in haar heiliging.

Jezus glimlacht zelfs vriendelijker. Hij zegt : "Wij moeten onze armen en onze harten openen voor het vervolgd hoofd van de synagoog en wij moeten ook gaan en de goede rentmeester zegenen. Laat ons naar uw gezellen gaan en het hen vertellen."

² Maar terwijl zij terugwandelen om de tien leerlingen te bereiken die zijn blijven stilstaan op een afstand toen ze bewust werden dat Andreas een privaat gesprek had met de Meester, komt Iscariot in grote haast aangelopen. Hij ziet eruit als een grote vlinder fladderend over de weiden, daar hij zo vlug loopt terwijl zijn mantel achter hem fladdert en hij maakt brede gebaren met zijn armen.

"Wat is er gaande met hem ?" vraagt Petrus. "Is hij gek geworden ?"

Vooraleer iemand hem kan antwoorden, kan Iscariot, die nu dichtbij is, met een gesmoorde stem toeroepen : "Halt, Meester. Luister naar mij, vooraleer naar het huis te gaan. Er is een valstrik. O ! de lafaards !..." En hij loopt nog. Hij is nu aangekomen. "O ! Meester. Men kan er niet meer gaan ! De farizeeërs zijn in het dorp en elke dag gaan zij naar het huis. Zij wachten op U om U te treffen. Zij sturen hen weg die komen om U te zoeken. Zij jagen hen schrik aan met vreselijke vervloekingen. Wat wilt Gij doen ? Gij zult hier vervolgd worden en Uw werk zal verhinderd worden... Een van hen zag mij en viel mij aan. Een lelijke oude man met dikke neus die mij kent want het is een van de schriftge-

leerden van de Tempel. Want er zijn ook enkele schriftgeleerden. Hij randde mij aan, hield mij vast met zijn klauwen en beledigde mij met schorre stem. Zolang hij mij beledigde en krabde, kijk... (en hij toont zijn kaak gemerkt met duidelijke nagelsporen) gaf het mij niet. Maar toen hij op U spuwde, vatte ik hem bij de keel..."

"Maar Judas !" roept Jezus.

"Neen, Meester. Ik versmachtte hem niet. Ik weerhield hem enkel U te vervloeken en toen liet ik hem gaan. Hij sterft nu van schrik voor de kans die hij liep... Maar, a.u.b. laat ons weggaan. In elk geval niemand kan nog naar U komen..."

"Meester !"

"Maar het is vreselijk !"

"Judas heeft gelijk."

"Ze zijn als hyena's die in hinderlaag liggen !"

"Vuur uit de hemel dat op Sodoma viel, waarom komt gij niet terug ?"

"Weet gij, man, dat gij moedig zijt geweest ? Hoe jammer dat ik er ook niet was; ik had u een handje kunnen toesteken."

"O ! Petrus ! Had gij er geweest, die kleine havik zou zijn veren en stem voor altijd hebben verloren."

"Maar hoe hebt gij het aan boord gelegd... het werk niet af te maken ?"

"Wie weet !... Een flits in mijn geest : een gedachte van wie weet welk deel van mijn hart : 'De Meester veroordeelt geweld' en ik hield mij in. En het raakte me erger dan de stoot tegen de muur waartegen de schriftgeleerde mij wierp toen hij mij aanviel. Ik had het gevoel alsof mijn zenuwen verbrijzeld waren geworden... zo geweldig dat ik nadien niet voldoende kracht zou hebben gehad om zonder medelijden te zijn tegenover hem. Wat een inspanning het vergt zich te bedwingen !..."

"Gij zijt waarlijk moedig geweest ! Is het niet, Meester ? Zegt Gij ons Uw mening niet ?" Petrus is zo opgezet met Judas' gedrag, dat hij niet merkt dat Jezus' gelaat, dat voordien helder was, streng geworden is en dof kijkend, terwijl Hij Zijn lippen opeen drukt zodat Zijn mond kleiner lijkt.

Hij opent Zijn lippen om te spreken : "Ik zeg u dat Ik meer walg van uw manier van denken dan van het gedrag van de Judeeërs. Het is ellendig volk in duisternis. Gij, die met het Licht zijt, zijt hard, wrekend, morrend, geweldig, en gij keurt een brutale handeling goed zoals zij doen. Ik zeg u dat gij Mij duidelijk maakt dat gij

precies dezelfde zijt als toen gij Mij voor het eerst zag. En het bedroeft Me. Wat de farizeeërs betreft, moet gij weten dat Jezus Christus niet wegloupt. Jullie mogen weggaan. Ik zal hen trotseren. Ik ben geen lafaard. Wanneer Ik tot hen heb gesproken en gefaald heb hen te overtuigen, zal Ik mij terugtrekken. Niemand moet zeggen dat Ik niet geprobeerd heb met alle middelen hen tot Mij te trekken. Zij zijn ook kinderen van Abraham. Ik doe Mijn plicht, tot het einde. Hun veroordeling moet enkel veroorzaakt worden door hun slechte wil en niet door enige verwaarlozing van Mijn kant voor hen." En Jezus gaat naar het huis, waarvan het lage dak te zien is achter een rij naakte bomen.

De apostelen volgen hem met gebogen hoofd, binnensmonds sprekend.

³ Zij zijn aan het huis en gaan in stilte de keuken binnen, en houden zich op rond de haard. Jezus is verdiept in Zijn gedachten.

Zij willen beginnen eten, als een groep mensen aan de deur verschijnt. "Hier zijn ze" fluistert Iscariot.

Jezus staat onmiddellijk op en gaat naar hen toe. Hij is zo statig dat de kleine groep voor een ogenblik achteruit deinst. Maar Jezus groet hen beslist: "Moge de vrede met u zijn. Wat wensen jullie?"

De lafaards dan denken dat zij alles vermogen en aanmatigend bevelen zij: "In naam van de Heilige Wet bevelen wij U hier plaats te ruimen, want Gij zijt een verstoorder van gewetens, een overtredener van de Wet, een bederver van de vreedevolle steden in Judea. Zijt Gij niet bevreesd voor de straf van hierboven, gij, naäper van de Rechtvaardige die doopt aan de Jordaan, gij, beschermer van prostituées? Weg uit het heilig land van Judea! Zodat Uw adem niet binnen de muren komt van de heilige Stad."

"Ik doe niets verkeerd. Ik onderricht als rabbijn, Ik genees als wonderdoener, Ik verjaag duivels als exorcist. Zulke categorieën bestaan ook in Judea. En God, wie Hem willen, worden door jullie geëerbiedigd en vereerd. Ik vraag niet om verering. Ik vraag enkel goed te mogen doen aan hen die lijden aan ziekten in hun lichamen, hun geesten en hun zielen. Waarom verbieden jullie het Mij?"

"Gij zijt bezeten. Ga weg."

"Een belediging is geen antwoord. Ik vroeg jullie waarom jullie het Mij verboden, terwijl jullie het aan anderen toestaan."

"Omdat Gij bezeten zijt en Gij drijft duivels uit en werkt mirakels met de hulp van duivels."

"En uw duivelverdrijvers dan ? Met wiens hulp doen zij het ?"

"Door hun heilig leven. Gij zijt een zondaar. En om uw macht te verhogen, maakt Gij gebruik van prostituées, want het bezit van de duivelse kracht vermeerdert door de vereniging. Onze heiligheid heeft de plaats gezuiverd van Uw medeplichtige. Maar wij staan U niet toe hier te blijven, zodat Gij geen andere vrouwen zoudt aantrekken."

"Maar is dit uw huis ?" vraagt Petrus die bij de Meester gegaan is met een eerder bedreigende blik.

"Het is ons huis niet. Maar geheel Judea en geheel Israël is in de heilige handen van de zuiveren in Israël."

"En dat zijn jullie, te veronderstellen !" besluit Iscariot, die ook naar de deur gekomen is, en dan naar hen grijnslacht. Hij vraagt hen ook : "En waar is uw andere vriend ? Is hij nog aan het beven ? Jullie schandelijk deel, ga weg ! Onmiddellijk. Anders zal ik jullie spijt doen voelen te..."

"Zwijg, Judas. En gij, Petrus, ga terug naar uw plaats. Luister, farizeeërs en schriftgeleerden. Voor uw eigen welzijn, terwille van uw ziel, vraag Ik u het Woord van God niet te bestrijden. Kom naar Mij. Ik haat jullie niet. Ik begrijp uw mentaliteit en heb er spijt over. Maar Ik wil jullie leiden naar een nieuwe, heilige mentaliteit, dat in staat is jullie te heiligen en u de hemel te geven. Denken jullie dat Ik gekomen ben om jullie te bevechten ? O ! neen ! Ik ben gekomen om jullie te redden. Daarom ben Ik gekomen. Ik neem jullie op Mijn hart. Ik vraag jullie te beminnen en te begrijpen. Vermits jullie de wijste mannen zijn in Israël, moeten jullie de waarheid beter begrijpen dan wie anders ook. Wees zielen, niet enkel lichamen. Moet Ik knielen en het jullie vragen op Mijn knieën ? De inzet, uw zielen, dat is het wat Ikzelf onder uw voeten zou willen plaatsen om jullie te winnen voor de hemel, want Ik ben zeker dat de Vader Mijn vernedering niet zou beschouwen als een fout. Zeg Mij één woord, Ik die op jullie wacht !"

"Wees vervloekt, dat is het wat wij zeggen."

"In orde. Het weze gezegd. Jullie mogen gaan. Ik zal ook gaan." En Jezus keert hen de rug toe en gaat terug naar Zijn plaats. Hij legt Zijn hoofd op tafel en weent.

Bartolomeüs sluit de deur zodat niemand van de wrede mensen die Hem beledigden, en die nu weggaan terwijl ze Christus bedreigen en vervloeken, Zijn tranen zouden zien.

Er heerst een lange stilte waarna Jakobus van Alfeüs het hoofd van Jezus liefkoost en zegt : "Ween niet. Wij beminnen U, ook in